

1 גיליון
אדר ה'תש"ף
מרץ 2020

כתב עת בעקבות דמויות המקרא

אחריהם

נרדמים



קצת רדום כל

- | | | | | |
|---|---|---|---|---|
| עלית שייר
טל שלמה
מתי שמואלוף
דניה שפירא | מרים קוצ'יק-שפר
דיתי חונן
מיכאל רייך
יעל ש. אייזנברג | אמירה לידר
סלעית
ורד סער
ירון פז | לילך דה'פז
ריקי דסקל
בלפור חקק
חגית כרמל | דן אלבו
סימה גוטספלד
אשר גל
יבחר גנאור |
|---|---|---|---|---|

דבר העורכים

"מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה... " (שיר השירים)

מה יש בו בתנ"ך שמושך כל כך?
אולי ראוי לנסח את השאלה: מה אין בו בתנ"ך?
כל העולם מרגע התהוותו וכל חיי האדם, מרגע לידתו ועד מותו, מצויים בו, בתנ"ך:
אדם – רצונותיו, פחדיו, תכונותיו הטובות והרעות, בין דפיו.
סיפורי התנ"ך תמציתיים ולשונו פיוטית ומרגשת.
הדמויות המככבות בו מעוררות עניין, מסקרנות ומעלות שאלות.
עולם שלם נוצר בעקבות התנ"ך:
הגות, פרשנות, ציור, פיסול, מוזיקה, מחזאות, שירה ופרוזה:
אוצר של משיכה אינטלקטואלית ותרבותית אינסופית.
"אחריו נרוצה" הוא כתב עת מקוון לכתיבה בעקבות דמויות המקרא.
בכל גיליון נצא למסע בעקבות דמות אחת או שתיים המופיעה בספר הספרים.

בחרנו לפתוח את הגיליון הראשון בנושא הבנים – **קין והבל**
בגיליון כפול וחגיגי זה סיפרתם לנו עליהם מנקודת מבטכם, על מחשבותיהם, תחושותיהם,
ועל הדינמיקה ביניהם ובין אלוהים.

אנחנו רוצים להודות לכולכם על היצירות ששלחתם אלינו ועל ההיענות המרשימה,
זה מחמם את הלב.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואלירן דיין

שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.
כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.
בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.
העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,
לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת
ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

מרוץ הענבים או קיץ והבלי הקדמה מאת עדנה אפק

כשהלך, חזר לסדיני האדמה שלו. פרש אותם והתגלגל בהם. כל הלילה.
כל לילה. מהפך היה בהם וזיעתו משקה אותם ומגדלת את ילדיהם המשותפים. ליטף אותם.
ריגב אותם. ישן איתם.

בליל הענבים בא.

כבדים היו, מיציים, כמוהו, תאבים להתפרק, להישפך, לזרום. אוחז היה בהם ברכות.
שרירי כפותיו מתרפים באהבתו אותם.

פרץ לתוך אהבתו: "תפסיק למזמז את הענבים שלך" אמר, "הבאתי את הצאן שלי שינגוס
בהם קצת."

שיסה בו את הגדי הראשון. טרף את העוללים שלו. צרחתו פרצה פנימה. קרעה את שריריו.
הסיעה את מזוזות ורידיו. קשרה את פעימות לבבו. קרסוליו צרחו ברעידתם.
שמע את דם הענבים זורם.

מסך האדמה שידר לו: אדום, אדום, שני אדומים, שלשה אדומים, שבעה אדומים.
ריסי עיניו זלגו.

"הם נהדרים", אמר "יופי של ענבים."

שיסה בו עוד עז ועוד עז.

שמע אותם אוכלים את ילדי ענביו.

מעגל השעירים קיפץ סביבו. צחוקם פילצר אותו. עירגל אותו. ייתש במוחו. פניו קמו.
מסך האדמה שידר לו: "קח את האבן", לקח אותה.

"נפץ אותו, עכשיו!"

ריסי עיניו אחזו באבן. דמעותיו ירו אותה בין הכתף והלסת. ירו אותה שוב ושוב ושוב.
שמע את ענביו בוכים. סדיני האדמה שלו היו מלוכלכים.

שמע אותו אומר:

"הבל הבלים, הכל הבל."

* פורסם לראשונה בעלי שיח 19-20, סתיו ה'תשמ"ד 1984

חֲסִל סִידוּר עוֹלָם בְּלִפְנֵי חֶקֶק

קִין אָמַר: אֲנִי כֹל יָכוֹל.
קִין אָמַר: אֲנִי אָבוֹא
בְּיַד חֲזָקָה, בְּזִרְעֵי נְטוּיָה
וּבְמוֹרָא גְדוֹל
אֶל הַשָּׂדֶה, אֶל הַצּוּר, אֶל הַתְּבֹן וְהַבָּר
שֵׁם הַבַּל וְצֵאנוּ –
וְלֹא אָמַר דָּבָר.

הַבַּל בָּא אֶל הַשָּׂדֶה
שֵׁם הַבָּקָר, הַצֵּאן וְהַמְזִבַּח הַמְשֻׁלָּם.
חֲסִל סִידוּר עוֹלָם פְּהִלְכְתוּ
כָּל מְשֻׁפְטוֹ וְחִקְתוּ.
מֵאֵז שֶׁקִּין רָצָה לְהִיּוֹת אֶל
לֹא אֲמִירָה
הַצּוּר אֶגֶם מִיָּם הַפֶּן לְדָם
וּבְצוּר הִיְתָה שְׁבִירָה.

הַצּוּר אֶגֶם הַפֶּן דָּם
חָרַב לֹא סָרָה מֵאֵז
מִן הָעוֹלָם.

אֹזֶת קִיץ אֲמִירָה לִידָר

חַד הַקָּרָן חָזַר לְאוֹפְנָה
יֵשׁ לוֹ עֵדֻנָּה, קוֹרֵן בְּתִמּוּנָה
אֶף לְקִנְיַת הַהֶרֶג הָרִאשׁוֹנָה
שֶׁל בָּשָׂר מִבְּשָׂרָךְ בְּכֹוֹנָה,
עֵדוּן אֵין מְחִילָה אוֹ חֲנִינָה אוֹ הַבָּנָה.



הבּל דיתִי רונן

הִזְהַר הֶבֶל
אֲנִי אוֹמֶרֶת
אֶל תִּלְוֶה אַחַר אֲחִיךָ
אֲנִי אוֹמֶרֶת
וּמְשִׁיכָה
לִלְכֵת אַחַר אֲחִי.
וְאִם הָיִיתָ יוֹדֵעַ
אֲנִי שׁוֹאֵלֶת
הֲאִם הָיִיתָ עוֹמֵד
אֲנִי שׁוֹאֵלֶת
וּמְשִׁיכָה לִלְכֵת.



קין והבל היו בניהם של אדם וחוה, האנשים הראשונים שאיישו את היקום לאחר בריאתו. הם עבדו לפרנסתם: "וַיְהִי הֶבֶל רֹעֵה צֹאן, וְקַיִן הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה".

א. השם הבל:

אין במקרא הסבר למתן השם "הבל", בניגוד להסבר שניתן למתן השם "קין" לאחיו של הבל. פירוש המלה הבל הוא – כלום, אפס, משהו שמתמוגג כהבל פה בלי להשאיר סימן ושריד. בתנ"ך מודגש מובנה של המלה "הבל" באמירתו של קוהלת, בפרק א: ב' הַבֵּל הַבְּלִים אָמַר קוֹהֵלֶת, הַבֵּל הַבְּלִים הַכֹּל הֶבֶל. בתנ"ך שמותיהם של אנשים רבים ניתנו להם באופן סמלי כבר בעת הולדתם, לציון ארועים בחייהם שיופיעו בעתיד.

לדוגמה – שני בניהם של נעמי ואלימלך:

ב וְשֵׁם הָאִישׁ אֱלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נְעֻמִי וְשֵׁם שְׁנֵי-בָנָיו מַחְלוֹן וְכַלְיוֹן. וכעשר שנים לאחר מכן – מחלה כילתה את שניהם: ה וַיָּמָתוּ גַם-שְׁנֵיהֶם, מַחְלוֹן וְכַלְיוֹן. לשם "הבל" יש משמעות עתידית הרת גורל בגורלו של הבן השני של אדם וחוה.

ב. האיש קין, אחיו של הבל:

התנ"ך כן מסביר את משמעות השם "קין". "וַיִּתֵּלַד חוּה אֶת-קַיִן, וַתֹּאמֶר: קָנִיתִי אִישׁ אֶת-יְהוָה."

אותו קין, כשגדל, לקה בהתקף קנאה נורא באחיו הבל, כאשר שניהם הביאו לאלוהים מנחות, איש מפרי העשייה שלו, אבל – בראשית ד: ד וְהֶבֶל הֵבִיא גַם-הוּא מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ, וּמִחֶלְבֵהֶן; וַיִּשַׁע יְהוָה, אֶל-הֶבֶל וְאֶל-מִנְחָתוֹ.

ה וְאֶל-קַיִן וְאֶל-מִנְחָתוֹ, לֹא שָׁעָה; וַיִּחַר לְקַיִן מְאֹד, וַיִּפְּלוּ פָנָיו.

וקין לא הצליח למשול ברגשות הקנאה הנוראים שלו, ורצח את הבל.

קין עוד שיקר על כך, וכשאלוהים שאל אותו "אייה הבל אחיך?" הוא התחמק מתשובה: "השומר אחי אנוכי?"

אלוהים, כמובן, בכוח היותו אל, ידע שקין רצח את אחיו, וענה לו:
וַיֹּאמֶר, מָה עָשִׂיתָ; קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ, צֹעֲקִים אֵלַי מִן-הָאֲדָמָה.

ג. וכאן מתחיל שינוי מסלול הפרשה, והסיפור מגיע למחוזות בלתי מוסריים שמאד זרים להיגיון וודאי ליהדות.

אלוהים העניש את קין בכך שלא יהיה לו מקום קבוע – "נָע וָנָד, תִּהְיֶה בְּאֶרֶץ." קין הודה באשמה אך לא הביע חרטה. בחוצפתו הביא לאלוהים דרישה: הוא דרש מאלוהים הגנה, כדי שבנדודיו העתידיים אנשים שאולי ירצו לנקום את נקמתו של הבל הנרצח – לא יפגעו בו. יד הִן גִּרְשֶׁתָּ אֹתִי הַיּוֹם, מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וּמִפְּנֵיךָ, אֶסְתֵּר; וְהִיִּיתִי נָע וָנָד, בְּאֶרֶץ, וְהָיָה כָל-מְצַאי, יַהֲרֹגֵנִי." והאלוהים נענה לדרישתו, והגן עליו מפני כל: בראשית ד': טו וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה, לֵכֵן כָּל-הַרְג קַיִן – שְׁבַעֲתִים יֶקֶם; וַיִּשֶׂם יְהוָה לְקַיִן אֹת, לְבִלְתִּי הַכּוֹת-אֹתוֹ כָּל-מְצָאוֹ. בנוסף על כך, ענשו של קין להיות נווד לא נאכף. הוא כן השתקע בעיר אחת, הקים משפחה עם אשה וילד בשם חנוך. ובמקום לעסוק בחקלאות כבעבר – הוא החל לעסוק בבנייה וממש בנה עיר, שאת שמה קרא כשם בנו. טז וַיֵּצֵא קַיִן, מִלְּפָנֵי יְהוָה; וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ-נוֹד, קִדְמַת-עֵדֵן. יז וַיֵּדַע קַיִן אֶת-אִשְׁתּוֹ, וַתֵּהָרַ וַתֵּלֶד אֶת-חֲנוֹךְ; וַיְהִי, בְּנֵה עִיר, וַיִּקְרָא שֵׁם הָעִיר, כְּשֵׁם בְּנוֹ חֲנוֹךְ.

ד. הרהורים בעקבות הסיום הזה של סיפור קין והבל:

מה שאנחנו רואים בבראשית לגבי הבל: האדם שהקריב קרבן שאלוהים דווקא אהב – איבד את חייו בדיוק בגלל זה. חייו של המאמין הנאמן היו שווים להבל, התנדפו כעשן. לאלוהים לא היה אכפת מנאמנותו של הבל. אמנם הוא העניש את קין, אך לא אכף את העונש. קין הקים משפחה וחי באושר. להבל הנרצח לא נשאר זכר. זה באמת שם חותם כשרות מעוותת ושגוי ונורא על ההיבט הזה של חוסר צדק משווע.

בן אדם דניה שפירא

בן אדם, מה עשית?!
איך לא ראית,
שאותך אבי-הכל מנסה?
הרי לא אמר לך "עשה!"

אתה, בן אדם, אביך- נתנה לך שליחות:
להבטיח את המשכה של כל האנושות.
אבי-הכל בך בחר,
וחכה לך מחר.

כלים בידיך נתן על היצר להתגבר,
אך אתה לא קראת נכון את האותות, וחפשת משהו אחר.

אח לך היה,
אך קנאת בו, ונהגת בו כחיה.
והוא לא היה יותר מהבל-הבלים;
שום-איש, נשאת בגדו עשה מצמר כבשיו, וקנש אותו בחבלים.
רק אפס היה ואין.
לא כמוך, קין!

נכון, הבל קרא תגר על אשר אבי-הכל הנחה,
ובמקום ירק-השדה, הביא לו כבש שחוט כמנחה.
ואבי-הכל, על-אף ההתגרות,
את שלו קבל, ואתה הפסדת, תרתי-משמע, בתחרות;
שכן למנחתך לא נשעה, והפך אותך לנע-ונד,
כי את חיי אחיך לקחת ביד.
וגם נלקחה האדמה ממך,
וכאחיק שרצחת- רועה-כבשים עשו ממך.

גַּם עַל דְּמִי-הָאֲדָמָה לֹא דָרַשׁ הָאֵל עֵינַי תַּחַת עֵינַי,
כִּי סָבַר, שְׁמֹת הוּא עֹנֵשׁ קַל לְקִיּוֹן.
לִכֵּן עַל מִצְחָךְ טִבַּע הָאוֹת-
שְׁלֹא יִהְרָגוּךָ בְּמִכּוֹת.
וְהַעֲנֵשׁ הַחֲמוּר מְכַל- נְטָלָה מִמֶּךָ הַשְּׁלִיחוֹת,
וְצֹאצְאֵיךְ שֶׁל אֲנוּשׁ הֵם מִמְּשִׁיכֵי הָאֲנוּשׁוֹת.



בְּיַד הַמּוֹדֵרֵנִי מִיכָאֵל רִיִּיר

בֵּין טְפוֹת הַטֵּל, הַיִּין וְהַדָּם
דּוֹמָה שְׁקִין הַנְּצָחִי סוֹבֵב לוֹ בְּעוֹלָם,
וּכְמוֹ מוֹיִטְצִיָּה הַמְּהַתְּלֵת בְּרוֹדְפִים אַחֲרֶיהָ
גַּם קִין הַמְּשֻׁנָּה פָּנִיו, מִמִּית בְּאִין מִפְּרִיעַ,
הָאוֹת שֶׁעַל מִצְחוֹ הַפֶּךָ תִּרְמִית רוֹדֵף שְׁלוֹם,
זוֹ אֲשַׁמְתוּ – מִצְבִּיעַ קִין
עַל רֶגֶב בְּאָדָם

רַבִּים יֵם בְּנֵי נִינּוֹ שֶׁל קִין
הַמְּתֵהֲלָכִים בֵּינֵינוּ, אִישׁ לֹא יִפְרִים ...
אֲנִישֵׁי דְמִים יֵם, לֹא עָלִינוּ,
עֲזוֹת אוֹת – קִין בְּמִצְחָם טִיחָה וְהַעֲלִימָה
עֵת הַזְדַּחֵל לוֹ הַסִּימָן אֶל תּוֹךְ הַנֶּפֶשׁ פְּנִימָה
כָּל – כֶּךָ עֵמֶק שֶׁקַּע הָאוֹת, רָחֵב וְהִתְרוּחַ
שֶׁהַעוֹלָם בְּעִבוּרָם הַפֶּךָ קִרְנוֹת מִזְבַּח.

סִמְלֵי טַיִקָּה חֲגִית כְּרַמֶּל

שִׁיר וְחֲמִשִּׁיר
אַחִים בְּדָף.
וַיְהִי בַּהֲיוֹתָם בְּשֹׁדָה.

קִנְיָה פְּזִרָה
אֶת חֲמִשׁ הַשְּׁוֹרוֹת
כְּשִׁיר בְּקִנְשׁ אֶת חֲרוּזֵי אָחִיו.

קוֹל דְּמִי שֶׁשְׁפָּרַת הַשִּׁירָה
צוֹעֲקוֹת מִן הָאֲדָמָה.
מְשַׁקֵּל הַמְּלִים
בְּהַבֵּל כְּבֵד.

וְלִשִׁיר –
אוֹת קִין עַל מִצַּח.

אֶהְבֶּתִי אוֹתוֹ עִלִּית שִׁיר

אֶהְבֶּתִי אוֹתוֹ, אֶת אָחִי
אֶהְבֶּתִי אוֹתוֹ כִּכְל יְכוּלֹתִי
הֵינּוּ רָצִים בְּעֻקְבוֹת הַרוֹחוֹת
אוֹחֲזִים בְּקַרְנֵי-אוֹר חוֹרְפִיּוֹת.

הֵינּוּ שׁוֹכְבִים בַּשָּׂדֶה עַל הַגֶּב
מִבִּיטִים בְּשָׁמַי הַנְּשֻׁקֵי עָה נְשֻׁרְפִים
הֵינּוּ צוֹלְלִים עִירוֹמִים בְּאֵגֶם
יִשְׁנִים בְּנִקְבוֹת הַסְּלָעִים שְׁבֵהָר.

אֲנִי הֵייתִי חֲזַק וּמְהִיר וְנוֹקְשָׁה
וְהוּא הָיָה בְּדִיב וּבִהִיר וְצוֹחֵק
וְאֲנִי הֵייתִי מִמִּית וְהוּא הָיָה מִחַיִּיהָ
וְהֵינּוּ חוֹלְקִים בַּשָּׂדֶה וּפִירוֹת בַּשָּׂדֶה.

אֶהְבֶּתִי אוֹתוֹ, אֶת אָחִי
אֶהְבֶּתִי אוֹתוֹ כִּכְל יְכוּלֹתִי
עַד שֶׁבָּא בֵינֵינוּ הַקּוֹל הַנְּשִׁמִּימִי
וְקִיבַל אֶת שְׁלוֹ וְדָחָה אֶת שְׁלִי.



יבחר גנאור

קהלת אִמֹר
שֶׁהַפֶּל הַבֶּל, אֶבֶל -
כָּאן קִין בִּפְל.



* הייקו

לֹא אֱהִיָּה הַבֵּל לִילֵךְ דְּהַפִּיז

מבטיחה שלא אנסה להיות הבל.

להתחסד ולהתאמץ
ולהיות טובה יותר ממך.
לקחת את כל הברכות וכל המחמאות.

להסתובב עם כתר על ראשי
של המושלמת, הכל יכולה.
ולהשאיר לך
רק
אות קין עלובה.

הֵיכֵן שְׁלֹא תִהְיֶה,
בְּכָל מָקוֹם עוֹמֵד קִין אוֹ כְּפִילוֹ
מֵאַחֲרֵי קוֹ שִׁיחֵי הַגְּרָנִיּוֹת
חֲמוּשׁ בְּאֶבֶן
קֶל
שׁוֹן אוֹ ס
כִּין
בְּמֵאֲרֵב,
בְּהַמְתַּנֵּה לְשִׁסֵּף אֶת גְּרוֹנְךָ
וּבִצֵּאת הַדָּם מִבְּשָׂרְךָ
לֹא מִשְׁנֵה הֵיכֵן,
בְּרֹאשׁ הַנִּקְרָה אוֹ בְּנִאקוּרָה
עַל שְׂפֵת יַמָּה שֶׁל תֵּל אָבִיב אוֹ שֶׁל עֵזָה
לִיד תִּיאָטְרוֹן הַחָאן אוֹ הַבִּימָה
תְּשַׁמְעֵנָה זַעֲקוֹתֶיךָ צוֹעֲקוֹת מִן-הָאֲדָמָה,
בְּנִסְבוֹת הַלָּלוּ;
לֹא מוֹמְלֵץ לְסַקֵּל
אֶת הַמְדָּרוֹן הַיּוֹרֵד לַגִּיהֶנֶם, אַחֲרֵת לֹא יִשְׁאֵר אִישׁ
לְסַפֵּר
שְׁפָעִים
הִיָּה פֹה אֱלֹהִים.

חצי שנה עברה מאז שהרגתי את אחי. ייתכן שגם הוא הרג אותי. אינני יודע. ככה זה. זוהי דרך הטבע. ההרוג איננו יודע שאיננו חי. רק ההורג יודע. דווקא היו לי סיבות מצוינות. אחי סיפק אותן, ואפילו בשפע. אלמלא היה מת, אפשר שאף הייתי כותב לו מכתב, או אימייל. מסביר לו עד כמה אני מכיר לו תודה על כך. אבל ככה זה, נבצר ממני.

לא אלאה אתכם בסיפור התולדות. לא אגרום לכם לצקצוקי שפתיים: "שמע לי, גם אצל בן-דודתי, אותו סיפור. בדיוק אותו סיפור". לא אתן לכם להשיא לי עצות: "בדיוק בשביל זה יש עורכי - דין, בדיוק בשביל זה".

היום ביקרתי את הורי וסיפרתי להם. הם נעו באי-נוחות במשכנם. התגלגלו ימינה ושמאלה והפיצו, נסערים, את אשר אירע, לחבריהם השוכנים לבטח באותו מועדון של שיש. השמיים קדרו. גשם ירד ושטף את ארובות עיניהם החלולות. חזרתי לכלאני.



טל שלמה

שָׁם, בְּשָׂדֵה בְּשַׁעַת עַרְבִים
בֵּין הַשְּׁבָלִים הַמְּתַנוּעָעִים
בְּמַחֹל הַרוּחַ הָעוֹבֶרֶת בֵּין הָעֵמָרִים הָאֲסוּפִים
נִלְקָחוּ חַיִּים לְרֵאשׁוֹנָה
מִקֵּל הוֹיטַח בַּבָּשָׂר
דְּמֵי אַחִיו צָעֵקוּ אֵלָיו
בֵּין הַסְּדָקִים בְּאֲדָמָה
אֲךָ הוּא לֹא רָאָה
הַקְּנָאָה עוֹרָה

הֵייתִי יְכוּלָה לְהִשְׁבַּע
שֶׁכֶּאֱנֹשֶׁר רָאִיתִי אוֹתָךְ אֵי־תָה
כְּמַעַט הַתְּפִיתִי לַחֲרֹט אוֹת קִין עַל מִצְחִי

וּכְקִין, אֶהְיֶה נֶעֱה וְנָדָה בְּאַרְץ
וְלֹא יִהְיֶה לִּי בֶן הַיְקָרָא אֲנוֹשׁ
לֹא הִמְשִׁיךְ, לֹא שׁוֹשְׁלֵת,
לֹא אֲרַבִּיעַ זְרַעִי לְרֹב
לֹא אֲשָׂאִיר מִמֶּנִּי זָכָר
אוּלֵי כֵן, אוֹכֵל לְרֵאוֹת שׁוֹבֵב
אַחֲרַי שְׁסָמְאִיתִי וְסִמַּנְתִּי עַל יָדַי

בדרך עץ הזייתים סלעית

וּתְבַן חַיָּה:

הֲלֹא עַמְדָנוּ בְשָׂדֵה מִזְרִיעַ
תַּחֲתֵינוּ קִרְקַע פְּרִיָּה
לֹא אֵין נַחֵשׁ לְהַפְרִיעַ
לֹא אֵין נֶפֶשׁ חַיָּה

וּתְאַנַּח חַיָּה:

לֶךְ הָאֲדָמָה
לֶךְ הַמַּמְשָׁלָה
שִׁכְלֵי מִתְאַיְמָה
וּשְׁכָלָה

וַיֹּאמֶר אָדָם:

רָחֵקוּ וְלֹא שִׁמְעֵתִי קוֹלָם
מִקְצֶר רוּחַ וְעֵבוּדָה קָשָׁה
אַרוּרָה אֲדַמַּת עוֹלָם
שִׁכְסֹתָהּ וּרְחַנְשָׁהּ

וַיִּזְדֵּם אָדָם.

וַתִּהְזַח חַיָּה:

לֹא עָצַמְנוּ אֶת עֵינֵינוּ
מוֹל פְּרוּבִים וַתְּהוֹמוֹת
לֹא בְרָאנוּ עֲצָבוֹנוּ
לֹא מִנְעָנוּ רַע מֵאֵד

וַיֵּצֵא אָדָם:

אֶל תְּשֻׁלַּח יָדָהּ אֶל הַנַּעַר
אֶל תְּלַהֵט כְּחָרֵב מִתְּהַפְּכָת
אֶל תְּאַרֵר יְמִיהָ בְּצַעַר
אֶל תִּזְחַל אֶל הַמַּתְכָּת



מתי שמואלוף

”לקח ממני את הבל, אבל הבל לא עזב אותי”

תשן בני, תישן, העולם ימשיך להסתובב במלחמות
תשן בני, הוא יהרג, ירצח, ינקם ולא יתעורר מפייס
תנוח על משכבך, זאת אני שנופלת כל פעם מחדש בין המלים המתגעשות והקשות.
אל תסתכל איך אני מחפשת אותך
בין המשפחות, בין הילדים המתרוצצים,
בין השמחות, בין המחשבות המקללות,
השעות שלא חוזרות, הרגע שבו צעקת
כי עם זכרונך, גוייתי.



הַבֵּל רִיקֵי דַסְקַל

עַל מוֹרֵד לְבִי
הַתְּנַשֵּׁם אִפּוֹ הַלַּח שֶׁל
הַבֵּל
בְּנֵי
הַבֵּל
לְחַשְׁתִּי
מִפְּרֻקֵת כָּל הַבְּרָה
כְּאֵלוֹ הַיְתֵה קִבִּית הַשּׁוֹקוֹלֵד הָאֲחֵרוֹנָה בַּחֲלָל פֶּה רָטוּב
זְרוּעוֹת הַשֵּׁשׁ הַחֲמוֹת שְׁלִי
אֲחִזּוּ בּוֹ
וְאַצְבָּעוֹת הַבָּשָׂר הַקְּטַנִּטְנוֹת שְׁלוֹ
שְׁחֻקוֹ בֵּין יָרְכִי
שָׁדָם טַפְטֻף מֵהוֹן
כְּמוֹ זַעֲהָ קָרָה.



תּאֲמוּרֹת יַעֲלֵ שׁ. אִיִּזְנִבְרַג

שְׁתִּי שְׁלִיֹּת לְשְׁתִּי אֲחִיֹּת
מְתַאֲבָקוֹת לְלֹא רַחֵם
מְסַמְנֹת בְּגִיר אָדָם
גְּבוּל עַל פְּנֵי הַמַּיִם.

וּכְשֶׁעָקְבָה שָׁל זֹה הַמְּכַנֶּה הַבֵּל
חֹצָה אֶת הָאָסוּר
מְקִיזָה אַחֲוֹתָה אֶת חֲמֻצָנָה מְחַבֵּל הַטְּבוּר
וּנְבַעֲטָת צְלוּקָה אֶל הָעוֹלָם

וּמֵאֲכֶלֶת בְּלִבָּה.

הַשְׁמוֹר אֲרֻזֵי אֲזוּכֵי מֵרִים קוֹצֵי יִקְשָׁפּוּ

עַל תְּלוּלֵי מְלַבֶּלֶת יְרוּק
מִנְחַת קְעֶרֶת חֵימָר
מְבַצְבְּצִים בָּהּ צְנוּנִיּוֹת, גָּזֵר וְסֶלֶק אָדָם
מִמּוֹל עֵשֶׁן מִתְמַר מְקַרְף אֹר – אֵל
מִבֵּיט נִכְלָם. עֵינֵי כְלוֹת

אֲחֵי –

תְּמִיד בָּא אֲחֵרוֹן
חָבִיב מְקַבֵּל אֶת הַתּוֹדָה
הַלְטוּף שְׂיָבִיא לְגַדִּין

תְּשִׁמּוֹר עַל הָאֵחַ שְׁלֶךְ
הַיִּתָּה אִמָּא אוֹמֶרֶת
שְׁמַרְתִּי כְּאֵב בְּלֵב נֶדַח
מִחִיקָה
מֵאֲהַבְתָּה
הַשְׁמוּרָה לְקֶטֶן

עֵתָה,
גַּם אֱלוֹהִים גְּדוֹלִים שׁוֹעָה
לְאֵחַ
וְאֵנִי
אֲנִי אֵנִי בָּא

בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי אֲשֶׁר גַּל

פְּטִישׁ לֹא הֵלֵם
חָרַב עַל סִדָּן נְדָמָה
אוֹד דָּעָף.

הַיָּד נְשִׁיפָה סִיף עַל אָח
עֲצָרָה מְלֻרְצָח
נְשִׁאָרָה בְּאוֹיֵר.
מְלֻאכְתָּה תְּנַשֵּׁלֵם
בְּהִסְתַּלֵּק הַנְּשִׁבֵת
כְּנִישִׁיחֵי שִׁיךְ הָעוֹלָם.



אני והוא

ורד סער

כלם זוכרים,
שקפצתי עליו בשדה קוצים
דמו נזל אל הסלעים
נספג ברגבים.
אבל לא כלם יודעים,
כמה הוא עקץ
והכפיש
ופגע
והלבין
ולשון הרע.
חיים ומות ביד הלשון,
ובהבל פיו, הוא היה הראשון

הוא לא הבין בדיקה,
הוא לא זעה הלצה,
אירוניה קבל פגיעה,
ציניות חרטה לו בנשמה,
וכמו פחדן,
הוא תקף מהגב
גם אם אותי ישכחו.
אותי הוא ישא כל חייו

חפשו אותנו גם בפייסבוק:



/narutsa.magazine

שימו לב: הניקוד והגהת היצירות באחריות הכותבים בלבד.

כתב העת לא אחראי על טעויות תחביר, ניקוד והגהה העלולות להופיע ביצירות המפורסמות בגיליונות.

בעצם שליחת היצירות מצהירים הכותבים שזכויות היוצרים של היצירות שייכות להם.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה וללא תמורה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות,

לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בגיליון כתב העת

ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי פרסום יצירתו.

מייסדים: עדנה אפק ואלירן דיין
עיצוב גרפי: אלירן דיין